

Hồi 38 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Đông Cung hỏi mẹ, hay tà chánh Bát Giới công thầy, biết giả chơn

Khi ấy Thái Tử về tới thành, lên đi ngỏ sau vào hoàng cung.
Thời may gặp Hoàng Hậu đương khóc ngoài Cẩm hương đình.
Vì có nào mà Hoàng Hậu khóc?
Bởi canh tư thấy chiêm bao, nửa nhớ nửa quên, nên ra Cẩm Hương đình khóc lén, tuy lén mà có thể nữ theo hầu.

Thái Tử thấy Hoàng Hậu, liền quì xuống lạy mừng, Hoàng Hậu thấy con thì mừng lắm, hỏi rằng:

- Ba năm nay không thấy mặt con, mẹ nhớ quá sức, bữa nay gặp gỡ mới an lòng . Thái Tử tâu rằng:

- Xin mẹ bảo cung nơn lui ra, đặng con tâu một chuyện .

Hoàng Hậu cũng y lời.

Thái Tử quỳ lạy tâu rằng:

- Xin mẹ đừng bắt tội con, thì con mới dám hỏi .

Hoàng Hậu nói:

- Mẹ con tình nặng mười phần, chuyện chi mà không dám nói? Mẹ chẳng hề chấp, con nói cho mau .

Thái Tử tâu rằng:

- Chẳng hay ba năm nay, tính cha tôi thương yêu mẹ ra thể nào, có đặng như mấy năm xưa, hay là khác ý .

Hoàng Hậu nghe hỏi kinh hãi, ôm con nói rằng:

- Nếu con không hỏi, thì mẹ dầu xuống chín suối cũng không rõ có gì, con hãy nghe mà xét lẽ?

Nói rồi than rằng:

Thuở trước màn loan tợ lửa hồng,
Ba năm gôi phụng lạnh như đồng,
Đêm thanh hỏi giống tình dài vắng,
Người nói già suy hết cây trồng.

Thái Tử nghe mẹ nói mới bấy nhiêu, liền gở tay mà chạy, Hoàng Hậu kéo lại hỏi rằng:

- Con có chuyện chi cần gấp, nói chưa đủ việc liền đi .

Thái Tử tâu rằng:

- Mẹ ôi! Nói chuyện lâu không tiện, bởi ban mai vâng lệnh đi săn bắn, may gặp Đường Tăng và Tôn Hành Giả có phép trừ yêu, thuật chuyện với tôi rằng:

- Hồi hôm Phụ vương ứng mộng rằng: Bị Toàn Chơn xô xuống giếng Bát giác lưu ly,

nó giả hình Hoàng đế ba năm nay, không ai hiểu thấu. Nên ứng mộng cho Đường Tăng, đưa Ngọc Khuê làm dấu tích, cậy Tôn Hành Giả trừ yêu, con không lấy làm tin nên hỏi giống mẫu hậu. Nay nghe rõ như vậy, thiết yêu quái giả hình .

Nói rồi đưa Ngọc Khuê cho mẹ.

Hoàng Hậu cầm xem, khóc rằng:

- Con ôi! Mẹ hồi hôm chiêm bao, thấy cha của con mình mảy ướm dằm, nói chết cách oan ức, đã cậy Đường Tăng trừ yêu và cứu mạng, cũng hiệp như lời con nói. Vậy thì mẹ cất bửu bối, còn con đi rước thầy cho mau, báo cừu cứu cha, đền ơn sanh thành dưỡng dục .

Thái Tử lên ngựa thẳng xông, đến chùa Bửu Lâm, thì mặt trời vừa chen lặn.

Khi ấy Thái Tử vào lạy Tôn Hành Giả và Đường Tăng.

Tôn Hành Giả đỡ dậy hỏi rằng:

- Thái Tử hỏi Hoàng Hậu hay chưa?

Thái Tử thuật chuyện lại, Tôn Hành Giả cười rằng:

- Lạnh ngắt như đồng, chắc nó là đồng biến ra đó, để ta đốt nó cho. Điện hạ về trước kéo tối tăm, để mai ta sẽ đến .

Thái Tử than rằng:

- Tôi vâng lệnh đi sẵn, tối ngày không đặt vật chi hết, bây giờ cũng khó nổi về! Tôn Hành Giả nói:

- Chuyện ấy có khó chi, sao không nói trước .

Nói rồi nhảy lên mây, niệm chú thâu Sơn thần Thổ Địa, bảo bắt giùm ít con thú, cho Thái Tử về thành, Sơn thần Thổ Địa vâng lệnh, truyền âm binh bắt những chồn, beo, nai, thỏ, đem nạp cho Tôn Hành Giả .

Tôn Hành Giả truyền bút gân hết thầy, đem bỏ theo dọc đường về thành vua.

Khi ấy Tôn Hành Giả nhảy xuống thuật chuyện cho Thái Tử hay, Thái Tử tạ từ, truyền quân lui gót.

ọc đường gặp thú vật nằm vạ không biết bao nhiêu, quân nhơn mừng bắt đem về, đều khen điện hạ hồng phúc.

Còn Tôn Hành Giả có chuyện ngủ không đặt, hết canh một ngời dậy thưa với Tam Tạng rằng:

- Thầy ôi! Tôi xin thương nghị việc này với sư phụ .

Tam Tạng hỏi: "Thương nghị sự chi?

Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Ban ngày tôi khoe tài với Thái Tử. Bắt yêu quái như lấy đồ trong túi áo, bây giờ tôi nghĩ lại thiết khó vô cùng .

Tam Tạng hỏi:

- Khó làm sao?

Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Thầy biết tụng kinh siêu độ, chưa xem đến luật Tiêu Hà chế rằng: Bắt ăn trộm ăn cướp thì có của tang làm bằng mới đặt. Nay con yêu ấy làm vua đã ba năm, ngày lâm triều với bá quan, đêm ngủ với Hoàng Hậu, tôi lấy có chi mà bắt nó, rồi mới hỏi tội làm sao ?

Tam Tạng nói:

- Thì người luận sơ nghe thử .

Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Nếu tôi bắt đặt nó đi nữa, nó hỏi tôi rằng: Trẫm không phạm tội chi, sao người hành hung bắt trẫm? Tôi có bằng có chi mà trả lời?

Tam Tạng nói:

- Người là người thông thạo việc đời, tự ý tính lả nào mà giải oan kéo tội nghiệp. Vì linh hồn cầu khẩn đã hết lời.

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Tôi mới tính đặt một kẻ, cũng như bắt ăn trộm có đồ tang, song tánh thầy ở chẳng công bình, e làm không đặt việc .

Tam Tạng hỏi:

- Ta không công bình làm sao?

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Thầy thấy Bát Giới ú quá, nên thầy cung như trứng mỏng, chuyện chi cũng hay bình vực .

Tam Tạng nói:

- Ta bây giờ không tự vị nữa, người tính kẻ làm sao?

Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Đêm nay sáng trăng, Bát Giới đi với tôi đến giếng ấy mà vớt thầy. Cái đó là tang vật. Mai vào đền mượn có trình điệp thừa cơ lấy thiết bả đánh đùa, nó có bắt lỗi, đem thầy ra làm tang tích, thì Hoàng Hậu khóc chồng. Thái Tử khóc cha, bá quan thấy vậy cũng động lòng, trông bắt đặt yêu mà trị tội .

Tam Tạng khen rằng:

- Phải lắm, phải lắm, song lại e Bát Giới không chịu đi .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Thấy chưa, tôi nói thầy có tánh riêng tây, hay cung Bát Giới; sao thầy biết nó không chịu đi, miễn thầy ở công bình, chẳng những là Bát Giới phải đi, dầu nó Cửu Giới tôi sai cũng được .

Tam Tạng nói:

- Tự ý người, bảo đặt thì bảo, sai đặt thì sai, ta chẳng hề tự vị chi hết .

Tôn Hành Giả mừng rỡ, đến giường Bát Giới nghe ngáy tiếng pho pho.

Tôn Hành Giả kêu hoài không dậy.

Tôn Hành Giả xách tai giờ hồng Bát Giới nói:

- Đừng khuấy, đừng khuấy. Để ngủ cho khỏe, đặt mai có đi .

Tôn Hành Giả nói:

- Không phải khuấy chơi đâu, kêu dậy có phương sanh lợi .

Bát Giới hỏi:

- Có lợi chi cho tôi hùn với?

Tôn Hành Giả nói:

- Thái Tử thuật chuyện con yêu ấy có nhiều bữa bối, mai chúng ta vào trình điệp, chắc là có việc tranh hành; nếu có quăng bữa bối ra, chúng ta biết lấy chi mà đỡ? Vậy thì thừa đêm nay lên lấy đem về .

Bát Giới cười rằng:

- Anh gạt tôi đi ăn trộm đồ, tôi cũng biết nghề nghiệp không lẽ chối từ, song tôi giao trước như vậy, như lấy đặng bữa bối, xin anh cho tôi, thì đi lập tức .

Tôn Hành Giả nói:

- Ta không bắt đặng yêu mà lấy tiếng, ai dùng bữa bối làm chi .

Bát Giới nghe nói mừng rỡ, nhảy dậy lấy áo bận liền, đi theo với Hành Giả.

Thiệt là:

Rượu ngon hừng mắt khách,
Của báu động lòng gian.

Khi ấy anh em đặng vân đến vườn ngự, thấy cửa vườn đóng cứng, xiềng khóa chắc khur, anh em nhảy vào trong vườn.

Tôn Hành Giả dậm chân chắc lưỡi, Bát Giới kinh hãi than rằng:

- Anh chưa thạo nghề này hay sao? động cho chúng hay chắc là mang gông cả lũ! Tôn Hành Giả nói:

- Ta há không biết hay sao, bởi hoa kiểng trong vườn ngự điêu tàn, nên động lòng than thở .

Bát Giới nói:

- Hơi nào mà thương bao đồng, hãy lo công việc mình kéo trễ .

Tôn Hành Giả thấy cây chuối sung lắm, biết dưới gốc là giếng Lưu Ly, liền nói với Bát Giới rằng:

- Người có nóng thì đào dưới gốc chuối này lấy bữa bối rồi về ngủ cho sớm .

Bát Giới hăm hở ngỡ là nó chôn bữa bối dưới gốc chuối, liền lấy đỉnh ba cuộc tróc gốc kê mỏ ủi chừng ba bốn thước bề sâu, đục nhằm tấm đá lớn, mừng quá, rút mỏ lên nói rằng:

- May quá anh ôi, có tấm đá đập trên chắc là chôn bữa bối .

Bát Giới rán ủi tróc tấm đá, bung lên thấy sáng lóa, ngỡ là bữa bối chiếu hào quang, chẳng ngờ là trăng giọi trên mặt nước.

Khi ấy Bát Giới cần nhần:

- Phải hay có giếng, thì đem theo ít sợi dây, bây giờ tay không, xuống sao cho được .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Người muốn xuống thì cởi quần áo đi, ta có đồ giúp được .

Bát Giới cũng y lời, Tôn Hành Giả kéo nhần cây thiết bảng dài hơn tám chục thước

bảo Bát Giới đeo một đầu.

Tôn Hành Giả cầm thiết báng nhận lặn xuống, rồi kéo lên hỏi rằng:

- Có mấy món bửu bối?

Bát Giới nói:

- Nước thì nhiều lắm, chứ không thấy bửu bối .

Tôn Hành Giả nói:

- Ở dưới đáy giếng, phải lặn xuống mà mò .

Bát Giới liền chịu, đeo cây thiết báng, Tôn Hành Giả nhận xuống nữa.

Bát Giới thông chân không tới đâu, liền lặn xuống một hơi mà chưa tới đáy.

Khi ấy Bát Giới mở con mắt ngó bốn phía, liền rẽ nước mà đi, thấy có cái lầu lớn, treo một tấm biển đề ba chữ: Thủy Tinh Cung .

Bát Giới kinh hãi nói rằng:

- Chắc là lọt xuống biển .

Chẳng ngờ giếng sâu quá thì có rồng, gọi là Tinh Long Vương.

Nói về quỷ Dạ Xa đi tuần giếng, xem thấy, vào cung báo rằng:

- Có hòa thượng tai lớn mỏ dài ở trường đồng đồng, coi bộ muốn vào cung Thủy tinh .

Tinh Long vương phán rằng:

- Ấy là Thiên Bồng nguyên soái, hèn chi đêm trước Dạ Du thần đem hồn vua Ô Kê, đến cầu Đường Tăng thỉnh Tề Thiên đại thánh trừ yêu, nên nay mới tới đó .

Nói rồi ra ngoài gõ kêu lớn rằng:

- Thiên Bồng nguyên soái vào trong này mà ngồi .

Bát Giới mừng rỡ bước vào, ngồi trên chò hỏ.

Bởi khi trước Bát Giới làm Thiên Bồng nguyên soái, nên ỷ với Long Vương.

Tinh Long Vương hỏi rằng:

- Nghe nói Nguyên soái bảo hộ Đường Tăng đi thỉnh kinh, sao lại rảnh rang đi dạo?

Bát Giới nói:

- Bởi anh ta là Tôn ngộ Không, sai xuống đây mà lấy bửu bối chi đó?

Tinh Long Vương nói:

- Tội nghiệp thì thôi, tôi nào có bửu bối, phải chi như Long Vương các biển các sông thì có, chứ tôi lúng túng trong giếng, không thấy mặt trời mặt trăng, làm sao có châu có báu .

Bát Giới nói:

- Đừng từ chối chi hết, hễ có thì đem ra cho mau .

Tinh Long Vương nói:

- Tôi có một cái bửu bối lớn và nặng nề, nên đem ra không nổi, xin Nguyên soái vào đó mà xem .

Bát Giới liền chịu.

Tinh Long Vương chỉ vua Ô Kê mà nói rằng:

- Bửu bối nằm đó .

Bát Giới xem thấy cười rằng:

- Ấy là đồ ăn của tôi trong lúc còn ở động, chớ bửu bối gì?

Tĩnh Long Vương nói:

- Bởi Nguyên soái không rõ, ấy là thầy vua nước Ô Kê, từ khi sa xuống giếng, tôi để định nhãn châu trong mình, nên ba năm mà không thối. Vậy Nguyên soái công lên cho Tề Thiên đại thánh, chắc là làm phép cải tử hườn sinh, đem vào đền vua, muốn báu chi cũng có .

Bát Giới nói:

- Như vậy thì ta công, mà ngươi thì phải chịu tiên đạo tùy .

Tĩnh Long Vương nói:

- Tôi thiệt không có tiên, lấy chi mà chịu .

Bát Giới nói:

- Nếu không tiên thì khó kiếm đạo tùy .

Tĩnh Long Vương nói:

- Tự ý ngài, muốn công thì công đi, bằng không thì để đó .

Bát Giới liền bỏ mà đi.

Khi thấy Tĩnh Long Vương sai Dạ Xa cắt trái châu tị thủy tức thì nước nổi minh mông, Bát Giới nó ngoái lại không thấy đèn đài, đặng nhắm thầy ma lạnh ngắt, liền trồi lên kêu lớn rằng:

- Đại ca đưa thiết băng mà rước tôi .

Tôn Hành Giả hỏi:

- Có bửu bối hay không?

Bát Giới nói:

- Chẳng có bửu bối chi hết. Gặp Long Vương dưới đáy giếng bảo tôi công thầy ma, tôi không chịu mới kêu anh rước .

Tôn Hành Giả nói:

- Ấy là bửu bối sao chẳng công lên?

Bát Giới nói:

- Cái thầy ma xui quá, công lên làm gì?

Tôn Hành Giả về đi ngủ.

Bát Giới kinh hãi nói rằng:

- Thôi anh ở đó, để tôi công lên cho .

Nói rồi lặn xuống công thầy, trồi lên mặt nước.

Tôn Hành Giả đưa thiết băng cho Bát Giới vịn, Bát Giới một tay bợ tử thi một tay nắm thiết băng, song còn sợ té, hả miệng cắn thiết băng cho Hành Giả kéo lên, Bát Giới bỏ tử thi xuống đất, quơ quần áo bận liền.

Tôn Hành Giả xem rõ mừng rằng:

- Hiền đệ ơi, người thác đã ba năm sao còn tươi sống .

Bát Giới nói:

- Long Vương có thuật chuyện rằng: Nhờ đề châu định nhãn trên thầy, nên còn tươi như mới chết .

Tôn Hành Giả nói:

- May lắm, may lắm! Một là hồn oan còn bận biểu, hai là giúp chúng ta thành công, vậy hiền đệ công giùm một chút .

Bát Giới hỏi:

- Bây giờ mới công đi đâu?

Tôn Hành Giả nói:

- Công về chùa cho sư phụ .

Bát Giới lầm bầm rằng:

- Đương ngủ ngon quá chừng, bị con khỉ gạt đi sanh lợi, té ra bửu bối đâu không thấy, bắt vớt thầy ma, bây giờ tội gì mà công nữa .

Tôn Hành Giả nói:

- Người chẳng công thì thôi, ta cũng không ép, ngay giò cho ta đánh hai chục thì thôi .

Bát Giới le lưỡi rồi nói rằng:

- Cây gậy tang của anh nặng quá, nếu đánh tôi hai chục, thì cũng như thân thể ông này .

Tôn Hành Giả nói:

- Muốn khỏi đòn thì công .

Bát Giới vác tử thi nhảy khỏi vườn huê.

Tôn Hành Giả nổi trận đông đồng bay tới Bửu Lâm Tự.

Bát Giới tức mình quá, nghĩ thầm rằng:

- Con khỉ gạt mình cực quá, để về trước mặt thầy mình sẽ kềm điều trả đũa .

Nói rồi công thầy về bỏ trước hàng ba, vào kêu thầy mà nói rằng:

- Sư phụ ra trước hàng ba mà coi .

Tam Tạng hỏi:

- Coi giống chi đó?

Bát Giới thưa rằng:

- Tôn Hành Giả bảo tôi công thầy ông ngoại nó về đó, thầy ra xem thử thể nào .

Tam Tạng với Sa Tăng đồng mở cửa ra xem, thấy tử thi như sống, Tam Tạng buồn bực than rằng:

- Thương hại thay không biết bề hạo đời trước cừ oán chi với yêu quái, nên nay bị nó giết oan, bỏ vợ bỏ con, nội trào đều không biết .

Nói rồi rơi nước mắt.

Bát Giới cười rằng:

- Không phải tổ phụ chi của thầy, mà khóc kẻ dữ vậy!

Tam Tạng nói:

- Đồ Đệ ôi! Hễ người tu niệm thì lạt lòng. Thấy việc thảm không thương sao đặng, người mở miệng mà cười lớn thiệt là không có lương tâm .

Bát Giới nói:

- Nếu tôi không có lương tâm, thì chẳng chịu vớt thầy và công, bởi anh tôi nói có phép cứu sống lại, nên tôi mới thỉnh về chùa .

Vừa nói và rảy tai vãng nước ướm mình Tam Tạng.

Khi ấy Tam Tạng nói với Tôn Hành Giả rằng:

- Người có phép cứu đặng một mạng, hơn lập bảy kiềng chùa, dầu thỉnh kinh công đức cũng không bằng cứu mạng .

Tôn Hành Giả nói:

- Thầy khéo nghe lời thằng điên nói bậy. Phàm con người chết 49 ngày trở lại, thì đã đi đầu thai, nay người chết đã ba năm, tôi cứu làm sao cho đặng!

Tam Tạng nghe nói hồi ôi!

Bát Giới nổi giận nói rằng:

- Ấy là lời nói gạt thầy, sao lại cứu không đặng, thầy cứ niệm chú, chừng nào tử thi sống lại thì thôi .

Tam Tạng y lời, Tôn Hành Giả nhức đầu lòi con mắt.

Hết Hồi 38 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân

[Xem Hồi 39](#)